

heden, det kommer an paa. Om Pressebureauet eller et Departement indenfor Ministeriet til et givet Tidspunkt bliver den egentlige Leder af Ministeriet, kommer an paa Personlighederne de to Steder. Men at der gennem Pressebureauets Virksomhed eller fra Pressebureauets Chefs Side skulde være nogen Fare for, at Pressebureauet skulde blive den egentlige Leder af Udenrigsministeriet, tror jeg, som sagt, ikke paa.

Det ærede Medlem dvælede ogsaa ved de Lønninger, der maatte ydes, og navnlig det Repræsentationstillæg, som det efter Omstændighederne vilde blive nødvendigt for Pressebureauets Chef at have. Han sagde, at her kunde man jo ikke lægge de almindelige Lønninger til Grund. Til en vis Grad giver jeg det ærede Medlem Ret; men den Bestemmelse; som nu er indført gennem de foreslaaede Ændringer, hvorefter Repræsentationstillæget bestemmes ved de aarlige Finanslove, giver, som jeg fremhævede, da jeg første Gang havde Ordet, netop ogsaa Lejlighed til at tage et rimeligt og passende Hensyn og passende Adgang til at fastslaa Repræsentationstillæget saaledes, at det kommer til at svare til Forholdene under de givne Omstændigheder.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og gentage min Anbefaling af de af Flertallet stillede Ændringsforslag samt anbefale at stemme imod Mindretallets Ændringsforslag, forsaavidt de kommer til Afstemning her i Tinget.

Fraenkel: Naar det ærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg) kan indtage den Stilling overfor Lovforslaget, som han indtager, tillader jeg mig at tro, at det — selvfølgelig ham selv ubevidst — simpelt hen ligger deri, at Bladmanden har taget Luven fra Folketingsmanden hos ham. I det hele taget vil jeg gøre opmærksom paa, at der i det Udvalg, der har arbejdet med denne Sag, sidder bl. a. 7 Redaktører foruden nogle andre Herrer, som staar i en løsere eller fastere Forbindelse med Pressen. Dette turde tilstrækkeligt karakterisere den rørende Overensstemmelse, der er mellem de tre andre Partier i Henseende til, hvad de kan blive enige om her. Sagen er den, at Pressen har faaet noget forkert i Halsen her. Den har — derom vidner ogsaa de Henvendelser, vi har faaet fra forskellige Presseorganisationer — følt sig som Klasse, og som Klasse har Pressen ment: Her er et Trin at vinde opad; her er vi i Stand til at befæste vor sociale Stilling, ikke i et Skridt, men i et helt Spring, bogstavelig talt, idet de mener, at

det at have nogle Guldstriber ned ad Benklæderne og nogle Ordener paa Brystet er noget, som i overordentlig høj Grad løfter et Menneske socialt. Jeg skulde dog tro, at Tiden i saa Henseende i nogen Grad vil gaa de Herrer Opfattelse imod, men jeg føler mig overbevist om, at blandt de Henvendelser, der er kommet, er der saa mange fra fornuftige Mænd, at det vel skulde være muligt, hvis man havde dem samlet til en Diskussion om dette Spørgsmaal, at faa dem til at indse, at heller ikke Pressen selv er tjent med denne Stilling.

Intet er vissere, end at det vil blive et af to: Enten vil Pressen her faa Embeder, som den kan vandre op i, og saa vil det, man forstaar ved en fremragende Pressemand, fremtidig blive en Genstand, man kun vil kunne søge paa Museerne. Jeg beder ærede Medlemmer tænke tilbage f. Eks. paa den Tid, da Dagbladet „Politiken“ blev startet; jeg beder Dem tænke paa en saa fremragende Journalist som f. Eks. Hørup; jeg beder Dem tænke paa, hvad dette Blad vilde have kunnet opnaa i Forhold til, hvad det har opnaaet, dersom Stillingerne ved det ikke netop beroede paa Talentet, beroede paa Frihed til at arbejde med dette Talent og Frihed til at tale ud fra Leveren i den Form, som faldt naturligt for den enkelte Person; jeg beder Dem tænke paa, hvad dette Blad vilde have betydet i Forhold til, hvad det har betydet, dersom hver af disse Herrer blot skulde tænke paa den Dag, da han muligvis vilde hoppe over i et eller andet Ministerium og faa Guldstriberne, faa Embedet, faa det, som den højtærede Udenrigsminister kalder Sikringen. Hvem har nægtet, Hr. Minister, Sikringen til Pressebureauets Mænd? Mindretallet har ikke gjort det. Det erkender — hvad der er selvfølgelig —, at en Mand kan ikke ofre et stort Talent og kan ikke ofre den bedste. Del af sin Arbejdstid og sin Lovetid, uden at man sikrer ham. Og naturligvis skal han sikres. Hans Alderdom skal ogsaa sikres. Det, som Mindretallet gaar imod, er ikke paa nogen Maade Udgiften, men det er blot det at gøre disse Folk til Embedsmænd. Følgen deraf vil blive enten, at de bliver Bureaukrater og som Følge deraf ingenting driver det til som Pressemand, eller ogsaa, at Pressebureauets Chef bliver Over-Udenrigsminister.

Den ærede Ordfører har fuldstændig rigtigt gjort opmærksom paa den Betydning, jeg tillagde Personligheden. Ja, jeg tillægger Personligheden den største Be-